

2Tim; 3:1-17. (16-17.)

Pál levele egy gonosz világba kalauzol el bennünket. A világ karakterét az önzés határozza meg. A világban élő emberekre pedig a pénzsóvárság, a gőg, az istentelenség, a tiszteletlenség, kegyetlenség és élvhajászat volt jellemző. Az emberek jobban szerették magukat, mint Istent. Egy ilyen világban élt az apostol, és egy ilyen világban próbált keresztyén ember maradni az apostol tanítványa, a levél címzettje, Timóteus. S ez a világ, ahova ez a kétezeréves levél vezet el minket, számunkra nagyon is ismerős lehet. Mikor ebbe a világba belépünk, joggal foghat el minket egy olyan érzés, hogy mint itt már jártam volna valamikor. Mert az a világ, amelyben mi ma élünk, pontosan ilyen. Pont ilyen önző, tiszteletlen, pénzsóvár és kegyetlen, élvhajász, féktelen és hazug, mint az a kor, amelyben az apostol és tanítványa próbált hű maradni Krisztushoz.

És ez a világ a maga „értékeivel” beszüremkedett a korai egyházba is. Bár alapvetően az egyház feladata, hogy hatással legyen a világra, és az evangélium üzenetével átalakítsa és jobbá tegye a világot, de a valóságban tapasztalható, hogy a világ se csupán védekező harcot folytat Isten népe ellen, hanem támad is. Nem csak a nyílt üldözésekkel, hanem azzal is, ahogy a világ próbál hatással lenni Isten népére. „Legyetek ti is olyanok, mint mi! Attól, hogy hisztek, még nem kell másnak lennetek!” És a világ megtalálja a keresztyén szívek repedéseit, ahol beszüremkedhet, és elkezd belülről alakítani, rontani az egyházat. S lesznek emberek, akik a kegyesség látszatát ugyan megtartják, de a kegyesség erejét megtagadják. Hát ez se csak az ókorban fordult elő.

A világ ma is nyomás alatt tartja a keresztyénséget. „Mikor engedi meg már a pápa, az abortuszt? S mikor adja össze az egynemű párokat? S mikor szentel pappá a saját nemükhöz vonzódó embereket?” – követelözik a világ. És sajnós a mai, nyugati világ keresztyénségében lehet rá példát találni, hogy az egyház enged a nyomásnak. Nem az egyház hat a világra, hanem a világi gondolkodás az egyházra. Látszólag nem tagadják meg ugyan Krisztust, a kegyességet, de valójában ugyanúgy élnek, mint a világ gyermekei, a hitetlenek. Önzön, pénzsóváran. Ez leginkább az adakozási szokásokon mérhető le. Ha valaki tud jó szívvel adakozni az Úrnak, akkor az nem a pénztől várja élete megoldását. Aki meg csak ímmel-ámmal ad valami kis minimumot, az a látszatot megtartja, de a hit bátor lépéseit nem teszi meg, a kegyesség erejét megtagadja. De lehet mondani más példát is. Keresztyénnek, netán még reformátusnak is vallja magát valaki, de nem jön a gyülekezetbe, nem jön az istentiszteletre. Éppúgy nem, mint a hitetlen. Istennel szemben tiszteletlen, keresztyén testvéreivel szemben szeretetlen. De a látszatot igyekszik őrizni, reformátusnak vallja magát, s talán még egyházfenntartást is fizet olykor, igaz egy kicsit sokallja. Vagy a kegyesség elemeit imádság, istentisztelet, adakozás, stb. gyakorolja, de emberi kapcsolataiban nem érvényesül a kegyesség ereje. Jótevőivel hálátlan, szüleivel tiszteletlen, gyermekivel erélytelen, a pogány környezetben káromkodó, konfliktusaiban rágalmozó, és így tovább. De akár egész közösség is rátévedhet erre a tévútra. Krisztus nevében tart istentiszteleteket, de összead egynemű párokat, esetleg bevezeti az egyházi válás szertartását, és gyakorol egyéb olyan szokásokat, amelyek Isten előtt utálatosak. Mert a világ gonoszsága bűnös szívünk repedésein át igyekszik beszivárogni az egyházba. A világ hatással van ránk, mert a világban élünk, és mindannyiunk szívén van olyan repedés, melyen a gonosz beteheti a lábát.

S abban a korban, mely így nehezítette a keresztyénség tiszta megélését, tovább rontotta a helyzetet, hogy tévtanítók is igyekeztek elbizonytalanítani a keresztyéneket. Ezek a tévtanítók igen okos, tájékozott, tanult emberek voltak. Mindig tanultak, – így jellemzi őket az apostol – de az igazságot mégsem ismerhették meg. Tanultak, de a tudományukkal valami igen nagy baj volt. Mert sokat tudtak ugyan, de a kegyesség erejét megtagadták. – Viszont tetszetős tévtanításaikkal veszélyt jelentettek a Krisztushoz hűségességek lenni akaró keresztyénekre.

Ilyen veszélyek közt ad tanácsot az apostol Timóteusnak, mellyel azt kívánja előmozdítani, hogy Timóteusnak erős és egészséges hite lehessen, és hűséges tudjon maradni az igazi

keresztyén tanításhoz, egyházhoz, s magához Jézus Krisztushoz. Az apostol tanácsai pedig a Szentíráshoz vezetik el Timóteust. A Szentíráshoz, melyet Timóteus ugyan már régóta ismer, de az apostol most szükségét érzi, hogy szavaival újra megvilágosítsa Timóteus előtt az Írás egyedülállóan különleges voltát, és jelentőségének mibenlétét. Figyeljünk mi is ezekre az apostoli intelmekre, mert a világ csábításai és támadásai között számunkra sem nélkülözhető fegyver Isten írott igéje!

Azt a különös mondatot olvassuk, hogy a teljes Írás Istentől ihletett. Nagyon fontos, hogy jól értsük ezt, mert már ezen a ponton nagyon sokan félrecsúsznak. Mit is jelent ez? – *A múlt hétvégén a bibliakör-vezetők hétvégéjén néztünk egy filmet. Majomper volt a címe. Egy múlt század eleji, amerikai keresztyén közösségről volt szó benne, mely úgy értette a teljes írás ihletettségét, hogy mindent szó szerint kell érteni, ami a Bibliában írva van. Ezért fogtak perbe egy biológia tanárt, aki a maga természettudományos óráján nem a hatnapos teremtést tanította. A bigottság és butaság csak úgy süttött a közösség tagjairól. Rossz volt látni, ahogy ezek a keresztyén emberek viselkedtek, és az az érzésünk volt, hogy nem szívesen tartoznánk ehhez a közösséghez.* Ma is létezik a keresztyénségnek olyan ága, mely a Biblia ihletettségét így értelmezi. Azt állítják, hogy ha a Bibliának minden betűjét Isten ihlette, akkor az azt jelenti, hogy sem történeti, sem tárgyi, sem pedig természettudományos tévedés nem fordulhat elő a Bibliában. Ezért, ha az írást értelmesen kutatjuk, akkor megtudhatjuk belőle azt is, ami az ókorban még nem volt nyilvánvaló, hogy gömbölyű a föld, de akár a mindennapi munkánkhoz is kaphatunk nem csak irányelveket, hanem konkrét, szájbarágós útmutatásokat is. *Egy szintén amerikai filmben történik, hogy az évek óta kudarcos rögbi edző elkezdi Bibliát olvasni, s ennek következtében még abban az esztendőben megnyeri a gyöngécske amatőrökből álló csapata az amerikai bajnokságot.* – Senkinek se szeretném Biblia-olvasó kedvét szegni, de azért ez nem ilyen egyszerű.

A Biblia Istentől való ihletettsége ugyanis nem ezt jelenti. Isten könyve a Biblia nem mesekönyv, nem jóskönyv, nem történelemkönyv és nem is természettudományos könyv. Nem mesekönyv, és a keletkezése sem mesés. Pont ez különbözteti meg más vallások irataitól. A muszlimok szentül hiszik, hogy Allah Mohamednek lediktálta a Koránt. A Mormonok vallják, hogy vallásalapítójuk aranyáblákon kapta meg a Mormon könyvét, mely a mennyből hullott alá. Színes fantáziájú emberek meséi ezek. Az élő Isten azonban nem a mesék Istene, hanem a valóságé. S a valóság talán prózaibb, mint a mesék világa, de mi a valóságban élünk. Isten ihlette a szentírókat, de általában nem adott nekik csodás képességeket. Egy ókori embert nem ruházott fel huszadik századi ismeretekkel. Nem mondta el a szentírónak, hogy gömbölyű-e a föld, sőt még abban a tévedésében is meghagyta, miszerint a nyúl kérődző állat (3Móz; 11:6.) volna. Mert a Biblia nem földrajz- és nem is biológiakönyv. Még csak nem is történelemkönyv, bár sok megtörtént történet van benne. De természetesen vannak benne nem megtörtént történetek is, amik példatörténetek, melyeknek a tanulságával, üzenetével akar nekünk Isten valami fontos, igaz dolgot mondani.

Mert a Biblia különlegessége pontosan ebben áll. Ettől nem csak egy a jó könyvek közül, hanem minden könyvnel sokkal több: Isten ezen a könyvön át szólni kíván hozzád! Persze megteheti, hogy más módon is szóljon, de Ő mégis e könyvet választotta elsősorban arra, hogy szóljon hozzád. Ezért ihlette úgy az írókat, hogy ez a könyv erre a célra alkalmas legyen, hogy téged, aki sok ezer évvel e könyv születése után élsz nagy távolságra a könyv keletkezési helyétől, megszólítson és mindennapi gondjaid között vigasztaljon, dorgáljon és vezessen az Isten. Ez az ihlettség csodája! És az a hatvanhat könyv, mely a Bibliában található elejétől a végéig tökéletesen alkalmas arra, hogy ezeken keresztül Isten szóljon hozzád. Isten a Biblián keresztül szól hozzád, ezért olyan fontos, ha nem akarjuk, hogy a világ beolvasszon minket, olvasni a Bibliát. Aki csak imádkozik, de Bibliát nem olvas, aligha tudja megélni úgy az életet, ahogy Isten tervezte neki. Nem mondom azt, hogy aki nem olvassa, nem üdvözülhet (bár kisebb az esélye rá), de nem mondom ezt, mert nem a Biblia-olvasás

üdvözíti az embert, hanem Jézus. De teljesebb az élet, ha Isten szavát olvassuk, és akik szeretik az Istent kíváncsiak is az ő naponként megszólaló, Bibliából meghallható hangjára.

És akik olvassuk, pontosan tudjuk, hogy nem a nyulak rendszertani besorolásával, meg a föld alakjával untat minket az Isten, az életünk lényeges kérdéseivel foglalkozik. Abban segít, hogy boldogok lehessünk és üdvösségre jussunk. Abban segít, hogy neki tetsző, értelmes életet éljünk. Ahogy – minden félreértés elkerülése végett – ki is jelenti ezt: *„hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy az Isten embere teljes mértékben alkalmas és minden jó cselekedetre felkészített legyen”*. Mert ez a bevallott célja Istennek a Bibliával, hogy a rosszra, önzésre, pénzsóvárságra és élvhajhászatra, tiszteletlenségre és kíméletlenségre, rágalmazásra és felfuvalkodásra hajlamos ember az ő szava, élő igéje által átformálódjon a jó cselekvésre kész emberré.

S inentől kezdve teljesen egyértelmű, hogy ki érti jól az ígét, és ki nem. Mert vég nélkül lehet vitatkozni egy-egy igehelyen. Különösen is lelkészek és más, teológiát kedvelő emberek képesek erre. De legyen ez a teológusok kísértése. Azonban okosabb, ha nem engedünk ennek a kísértésnek se, hanem megvizsgáljuk, hogy az ige hogyan hat az életünkre. S ehhez szintén nagyon egyszerű támpontokat ad az ige. *„Te követője lettél az én tanításomnak, életmódomnak, szándékomnak, hitemnek, türelmemnek, szeretetemnek, állhatatosságomnak, üldöztetéseimnek, szenvedéseimnek”* – mondja Pál, aki mellékesen maga is Szentíró, Timóteusnak. De ma minket szólít meg e levélen keresztül az Isten: Te követője vagy-e annak, akit az apostol is követ, Jézus Krisztusnak? Követed-e tanítását? Követed-e életmódját? Az életmódunk persze sokféle lehet, de közös-e benned, Krisztusban és Pál apostolban, hogy az életmódja Isten akarata szerint, Isten szolgálata köré rendeződött? Követője vagy-e az apostol türelmének és állhatatosságának? Pál a szolgálatot nem unta el, amikor kudarcok érték. Akkor se, ha fájdalmak. Az évek elteltével nem múlt el lelkesedése. Te, hogy állsz ezen a téren? És az apostol a szenvedéseket is vállalta. Kész volt Jézusért szenvedni. Te kész vagy-e, ha kell, szenvedni? Ma sokszor azt látom fiatal embereken, akik lelkesülnek az Úr szolgálataért, hogy nem hogy szenvedni nem készek, de még csak arra se, hogy egy kisebb településre költözzenek az Urat szolgálni. Ha valaki azt veszi magán észre, hogy kicsi áldozatokra se képes az Úrért, akkor tudhatja, hogy valamit félreértett az ígéből. Mert az ige ahhoz a Krisztushoz akar hasonlatossá formálni, aki nem hogy adakozni kész volt, de önmagát adta áldozatul, aki nem hogy egyszerűbb helyre menni, de a keresztre menni is kész volt Isten szolgálataért, az ember megváltásáért. Kész volt, és megtette ezt. Az ő követője, Pál is kész volt szenvedni veréstől, börtöntől, s végül gyilkosaitól is. Timóteusban szintén ott volt ez a készség. Miért is? Mert volt bennük szeretet. És ez a lényeg! És ezért olyan fontos könyv a Biblia. Mert lehet, hogy a nyúl rendszertani besorolását illetően téved. Az is lehet, hogy a teremtés pontos mikéntjét sose tudjuk meg belőle. (Csak a lényegét.) De az biztos, hogy ha jól értjük a Bibliát, azaz ha nem hamis tudománnyal mondunk ellene, s nem hamis vallással magyarázzuk félre, akkor ezen a könyvön át Isten megtanít minket arra, hogy mi a szeretet! És ha azt a szeretetet, amelyre az ige tanít minket, gyakoroljuk, akkor boldogságunkat is megtaláljuk benne. Ha ez megtörténik, akkor olvastuk jól a Bibliát, mert Isten azért jutatta el az évezredekken át hozzád ezt a könyvet, hogy az igaz szeretet, a szenvedni is tudó szeretet, a cselekvő szeretet gyakorlása által már a földi életben is boldog lehess. Ámen.